

Dag 460 – dinsdag 1 april

Neen Lagun, het is geen grapje: Yana en Darko komen terug op bezoek vandaag. Yana is nog steeds verlamd aan haar achterhand en kan geen hele dag alleen dus je vriendjes van weleer zullen ons vergezellen op mijn thuiswerkdagen. Ik heb nog geen tijd gehad om mijn kleine man zijn ontbijt te geven voordat de twee Mechelaartjes arriveren. Yana heeft ook nog niet gegeten maar Darko wel blijkbaar. Nu ja, ze kennen het nog blijkbaar: iedereen kan nog samen bij mekaar eten. Lagun is uiteraard wel meer geïnteresseerd in wat er in Yana's kommetje voor lekkers zit maar ik blijf lelijk in de weg zitten zodat onze lamme meid haar portie niet ziet worden afgenomen. Het kleine grut maakt ook meteen rechtsomkeer naar zijn eigen bakje wanneer Darko richting zijn onbewaakte kommetje uit gaat.

Mijn kleine, plots niet zo stoere, man houdt de hele dag afstand van de Mechelaartjes.

Wel komt hij steevast snuffelen bij Yana telkens wanneer ze een plasincidentje heeft. Haar urine moet wel heel bizar ruiken met al die cortisone die ze slikt. Zelfs ik vind dat ze 'een geurtje' heeft.

's Avonds heeft Lagun me dan eindelijk voor hem alleen maar komt hij niet wanneer ik hem uit de tuin roep. Ik doe het raam dan maar dicht en daar is ie dan. Sorry lieverd, nu blijf je in de tuin terwijl ik binnen kuis. "Ah ja? Dan zet ik het op een blaffen vrouwtje!" Oh stukje colère... maar vrouwtje houdt voet bij stuk hoor; zij hoort het niet (hopelijk de burens ook niet) met haar muziek op binnen in huis.

Yana en Darko laten zich nu niet veel meer horen overdag wat me enorm verbaast met die werkmannen op 't einde van de straat in 't vizier. Vroeger werd elk e schaduw van een voorbij dwarrelend blaadje gemeld. Dat doet me vermoeden dat Yana eigenlijk al die tijd de aansteker is geweest. Nu zij de ramen en deuren niet meer kan bestormen, voelt Darko blijkbaar ook niet meer de nood.

Lagun neemt nu de taak van waakhond op zich. Dat doet hij ook niet als ie het rijk voor zich alleen heeft. 't Gaat je niet af vriendje.

Tussen het schuren en het droogdweilen laat ik Lagun terug binnen. Het is immers al donker buiten en ik merk dat het kleine grut wat stress krijgt. Zijn oren zijn aangetrokken en hij blaft voortdurend op een schaduw terwijl hij ervoor terugdeinst.

Het kleine grut vliegt wel de bench in voordat mijn kuiswerk helemaal teniet wordt gedaan met grasvoetjes. Hij gaat er gedwee in en gaat er rustig bij liggen kijken. Wat een fraaie ambtenaar ben jij toch liefje, tevreden toekijken hoe een collega werkt... ;-)

Geen kik hoor ik nog uit hem... Tot ik naar boven ga om te douchen. Wat een drama!

Dag 461 – woensdag 2 april

Ik ben mijn zakje Zwanworstjes en snoepjes vergeten thuis. We trekken dus ongewapend naar Brussel. Ai ai... En toch krijg ik Lagun vlot onder de zetel in de trein. Ik vind dat zo een moeilijke oefening voor ons platjasje dat ik hem daar graag een beloning voor geef maar dat blijkt niet meer nodig te zijn.

Op het werk zet ik hem aan het werk: op weg naar de keuken en terug mag mijn assistent mijn badge dragen, een delicaat plastic kaartje dat in een lomp robuust hard plastic omhulsel zit waar het kaartje voortdurend uitglijdt. Lagun laat het ding een aantal keer vallen maar pikt het ook telkens terug op. Niet evident op die gladde vloer van het werk. Ik zie (en hoor) er elke keer een paar barsten bij komen maar dat is niet erg vriendje: eentje min of meer, vrouwtje heeft ook al haar best gedaan. ;-)

's Namiddags komt Maryse taartjes brengen voor de verjaardag van haar afwezige ventje. Hoe lief! En 't moeten heel lekkere zijn want Lagun springt verdorie zelfs op tegen Maryse die drie bordjes tracht recht te houden! Oh dat zou ik niet doen vriendje: je kan hier niet alle dames ineens zonder hun beloofde suiker zetten! Je weet niet waar je aan begint liefje...

Lagun fixeert de hele dag vogeltjes in ons binnentuintje. Het is niet evident om me zo te concentreren op het werk. Op een moment dat ie rustig is, oefen ik nog een paar keer het oproepen en krijgt hij telkens een heel lekkere beloning (dank u Gunther van 't onthaal voor de lekkere koekjes!). Op het ogenblik dat ik het echt nodig heb om Lagun te kunnen oproepen (wanneer ie nog maar eens gaten in de vleugels van een gevleugelde aan het staren is en hij het op een grommelen zet), luk het me dan ook iets makkelijker om Lagun bij me te krijgen.

Deze middag gaan we niet naar buiten. Ik heb pijn in mijn armen van kruiwagentje te spelen met Yana gisteren. Wel doen we een paar oefeningetjes in de keuken: de houdingen van op afstand. 'Debout' lukte op de training niet zo vlot van op afstand en dat is nu niet anders. In plaats van op zijn plaats te gaan rechtstaan, staat hij recht en komt hij steevast op me afgelopen. Maryse, die met haar Beagle naar de D-klas (! Dat moet een Guinness-record zijn voor een Beagle ;-)) is overgegaan onlangs, vertelt me dat ze 't zelfde probleem ervaart met haar superwoef. Achja, met tijd en boterhammen komen we er wel weer.

Dag 462 – donderdag 3 april

De Mechelaartjes worden wederom gedropt deze ochtend. Deze keer zullen ze tot zondag blijven zodat Koen wat ademruimte krijgt en ook eens zijn huisje kan schoonmaken. De zorg voor een verlamd en incontinent hondje blijkt toch wat zwaarder dan gedacht.

Niemand heeft al ontbijt gekregen vandaag. De heerschappen krijgen eerst hun bakje en wanneer zij aan het smikkelen zijn, houd ik me bezig met Yana te voederen. Nog geen twee seconden later komt Darko echter voor mijn neus staan... Huh? Die korrels kunnen nu toch al niet op zijn?! En neen, dat zijn ze niet: maar er hangt wel een platjasje in Darko's kom. Pfff, mietje Darko. 45 kilo spieren en je laat je eten afpakken door zo een onderdeurtje?!

Dat zal goed zijn voor Laguns ego... wat even later wordt bevestigd. Ik zie plots mijn kleine grut voorbijstrompelen met de flos van Darko die bijna zo groot is als hijzelf.

Tegen dat de dag om is, ben ik doodop en besef ik dat ik mijn kleine lieverd volkomen heb verwaarloosd in mijn zorg voor Yana. ☹

Dag 463 – vrijdag 4 april

Ik sta een uurtje vroeger op vandaag om Yana (en Darko, Lagun en mezelf) op tijd klaar te krijgen. Vandaag zal ze twee uurtjes alleen moeten vertoeven in huis met Darko terwijl ik uit werken ben in

Brussel en Bart nog niet thuis is van zijn halve vroege shift. Handdoek onder Yana's buik stoppen, een wandelingetje door de wijk, pipi binnen opkuisen, haar poep uitwassen en drogen, een pamber aan wroeten, alle beestjes eten geven, zelf propere kleren aanschieten, mijn spullen bijeen scharrelen... ja ja, een uur is zo voorbij.

En als ik had gedacht dat de aanwezigheid van Darko en Yana Lagun zou helpen om even enthousiast als zij te reageren wanneer ik een leiband ga halen uit de berging... dan heb ik me schromelijk vergist. Ik moet Lagun nog steeds achterna zitten in de tuin terwijl Darko daar dol staat te trippelen aan de achterdeur van "ik wil wel, ik wil wel, ik wil wel!!!!". Pfff...

Ik zit in een bijna lege trein met Lagun. De paasvakantie begint pas maandag maar vandaag is er een grootschalige betoging in Brussel. Zou het daarmee te maken hebben? We zullen het allicht nooit weten.

Over de middag wordt een workshop gegeven over netwerkveiligheid door onze eigen experts. Ik vind het wel boeiend. Niet alleen het onderwerp op zich maar ook de oefening voor ons kleine grut.

Helaas helaas, driewerf helaas deelt Lagun mijn mening niet. Anderhalf uur stil naast me zitten in een ruimte vol potentiële aai- en speelpartners die allemaal naar een scherm vooraan in de zaal zitten te staren, neen, dat is niet de definitie van 'boeiend' voor een platjas. Meneer platjas wil zelfs niet gaan liggen op mijn bevel. Ah neen want meneer platjas is boos omdat ie zijn tuig opnieuw aan moest. De hele tijd staat hij zenuwachtig met zijn kop naar de uitgang gedraaid, af en toe zachtjes jammerend of luid geeuwend. Niet wanneer ons Raadslid aan het woord is schatje!!

Zucht... ik sta op het punt om toch maar terug een gewone leiband te vragen aan Gerrit want op deze manier is een easy walk ook niet meer easy...

Na de workshop krijgen we traditioneel broodjes aangeboden. Lagun gaat even in stofzuigmodus maar een simpele 'pas toucher' brengt hem terug in de pas. De collega's zijn onder de indruk. En niemand heeft blijkbaar zijn nervositeit opgemerkt tijdens de presentatie. Niemand snapt waarom mijn haren recht staan en ik wel een broodje *hotdog* kan lusten nu...

Zodra we terug in het bureau zijn, kruipt meneertje – met tuig en al! – recht zijn bench in en gaat ie liggen soezen. Argh! Echt?! Dat kon daarnet niet?!

Een half uurtje later versleept hij zich. Wanneer hij voorbij mijn bureau komt, mankt hij zwaar links achteren. Oh?! Zou ie dan toch last hebben van dat tuigje? Hij steunt helemaal niet meer op zijn poot. Slik! Ik ga even inspecteren maar vind niet meteen iets. Er komt bezoek binnen in ons bureau en oh mirakel: meneertje veert recht en gaat hen soepel stappend en monter gaan begroeten. "Manken? Wie? Ik?! Maar neen hoor. Dit is mijn nieuwe vorm van protest tegen de beteugeling!"

...

Dag 464 – zaterdag 5 april

Het is tegen alle voorspellingen in prachtig weer vandaag. Snel profiteren om onze nieuwe plantjes te planten: allerlei soorten besjes, frambozen, aardbeitjes... mmmm... Lagun de hulphond heeft veel zin om te helpen vandaag. "Moeten die putten niet wat groter vrouwtje?" "Zal ik die emmer water voor je uitgieten vrouwtje?!"... en mijn favoriet: "zal ik achter die draad kruipen die je aan het plaatsen

bent om hondjes bij de pas geplante struikjes weg te houden en dan even panikeren omdat ik niet meer weet hoe ik er nu nog ooit moet uit geraken?"... "Neen liefje, allemaal niet nodig maar toch bedankt voor het aanbod." ;-)

Ik heb nog net de tijd om het vuil vanonder mijn nagels te wassen, Lagun in te laden en te vertrekken naar de groepstraining in ons centrum. Ik voel dat ik er niet bij ben met mijn gedachten. Ik heb me zo moeten spoeden alweer vandaag en heb dan nog het gevoel dat ik tekort schiet tegenover Yana. Ben nochtans met haar in bad geweest, heb haar droog geblazen met de haardroger (daar zat ze zo zalig van te genieten), heb nog een paar keer kruiwagentje gespeeld met haar... Het is gewoon zo frustrerend. Ten eerste om niet te weten wat er scheelt, ten tweede om niet zeker te zijn of ze pijn heeft of niet, ten derde de onzekerheid of die wandelingen met haar op haar voorpootjes niet nog meer schade berokkenen...

En het zal worden bevestigd dat ik er niet bij ben met mijn gedachten: Gerrit laat ons trainingsoefeningen bedenken voor de groepstraining van een uur later. Oh jeetje... ik ben al blij vandaag dat ik zelf een oefening kan uitvoeren. Niks wil echt lukken en ik doe alles verkeerd terwijl Gerrit op mijn vingers staat te kijken en ik beseft het dan nog eens ook op 't moment zelf.

Het is nu zaak om me er niet al te erg in op te winden. Het is gewoon zo een dagje. Ik laat het over mij komen en neem een aantal tips en taken mee: "plaatsje" verfijnen. "Assis voor" opnieuw aanleren want dat waren we vergeten. "Donne" op punt zetten... en nog vele vele andere zaken. Jeetje, we staan echt nog niet ver hé... Ik heb het gevoel dat ik te weinig werk met Lagun.

Tijdens de groepstraining zelf mag Lagun even uitrusten in de keuken en volg ik als leerlinge-trainer Nathalie met haar hoorhondje Kaprice. Wat een gouden koppel. Ze laten er alles zo makkelijk uit zien. Je weet wel: als je die meiden aan het werk ziet in een muziekclip of een snookerwedstrijd met O'Sullivan of je ziet Sofie Dumont een smurfentaart bakken... dan denk je al gauw "tghoh, dat ziet er makkelijk genoeg uit, dat gaat vanzelf. Kan ik ook". Niet dus... Wel, Nathalie geeft me 't zelfde gevoel. Het lijkt wel alsof haar Kaprice haar gedachten kan lezen.

Na de groepstraining mogen de honden allemaal even los en samen lekker rennen. Ik ga Lagun snel halen uit de keuken. Een leiband heb ik niet nodig want hij weet dat Eager daar achteraan het gebouw zit en ik hoef hem dus geen tekst en uitleg te geven. De lieverd stormt recht op zijn halfbroer af. Maar halfbroer heeft zojuist een weekendje doorgebracht met Mats, onze poedel. En hij heeft geen oog voor zijn jonge fan. Gelukkig is er ook nog platjas Galia! Toch ongelooflijk hoe honden de gelijkenissen in elkaar zien en naar elkaar trekken. Het blijft me verbazen. Als Lagun een platjas bespeurt in een hoop honden, gaat ie voor de platjas. Is er geen platjas maar wel een bruine hond, dan wordt het die. Is die er ook niet, dan gaat ie voor hetzelfde formaat... Fascinerend vind ik dat.

Veel tijd hebben we helaas niet om te blijven en ik moet Lagun oproepen uit een rondrollende bol van 7 spelende honden... dat is het moment waarop ik uiteraard beseft dat ik wèl een leiband had moeten meenemen. Zucht.

Maar mijn lieverd zal mijn vertrouwen meteen een boost geven: ik hoef maar één keer te roepen of Lagun verlaat de kudde om mij aan mijn zijde te vervoegen en hij stapt helemaal mee terug tot in de keuken, netjes aan mijn voet, zonder dat ik iets moet vragen, zonder dat ik met snoep moet lokken,

... gewoon... omdat wij het zijn, nog steeds een team, nog steeds afgestemd op mekaar. Mijn kleine man leest ook mijn gedachten. Smelt.

We gaan thuis snel de andere liefjes oppikken (Darko, Yana en Bart natuurlijk ook ☺) en rijden naar mijn folks voor een verrassingsetentje voor pa.

Yana blijft onder ons toezicht in huis maar Lagun mag buiten blijven bij Belle, Darko en Zanouche. Naar goede (?) gewoonte blijft het viertal aan het raam geplakt dat uitgeeft op de living uiteraard. Die gigantische tuin waar ze zo lekker zouden in kunnen ravotten, spreekt hen niet aan. Schatjes toch... Nadat wij lekker gourmet hebben gepeuzeld, krijgen ook de viervoertertjes eten. Ma en ik spelen scheidsrechter in de veranda. Darko heeft al snel zijn kommetje leeg en gaat de hond bij de burens opnieuw uitdagen. Zanouche de Beagle schrokt haar portie hoog en droog op de tafel naar binnen. Maar Belle en Lagun, die staan allebei geweldig te lonken naar dat kommetje van de ander. Het zijn allebei zo een doetjes maar toezicht lijkt me toch aangewezen. En gelijk had ik: wanneer Belle Lagun nadert, valt de lieverd zwaar uit naar haar. Net zoals bij Max den Boxeur... 't Blijft toch schrikken als je die lieve snoet ineens ziet vertrekken in een vervaarlijke (nu ja... ik heb al angstaanjagender gezien ;-)) grom. Belle heeft het gelukkig heel snel gesnopen en gaat troost zoeken bij moeder. Ik check gauw even of die "baknijd" niet veralgemeend is tegenover mensen ook maar neen hoor: ik mag zijn kommetje vastpakken, er wat in roefelen, ik mag Lagun strelen terwijl hij eet. Allemaal geen probleem. Dan maak ik er ook geen probleem van.

Dag 465 – zondag 6 april

Het wordt een regenachtige zondag en we blijven met zijn allen lekker rustig binnen. Ik merk wel dat Lagun wat jaloers is op de aandacht die naar Yana gaat. Darko ook. Het is moeilijk om bij de verlamde meid te gaan zitten op de grond zonder de konten van de twee heerschappen ineens in je gezicht gedruimd te krijgen. Dan maar Yana in de zetel, naast me. Dat helpt ook geen greintje met de jaloezie natuurlijk. En is het eigenlijk wel fair tegenover de andere twee die niet op de meubels mogen? Ik kan maar hopen dat ze inzien dat de situatie voor Yana anders is...

Hoe naïef van me. Yana en Darko worden 's namiddags opgepikt en Lagun mag even een uurtje alleen in de living blijven. En wat zie ik bij terugkeer? Juist ja: een gigantische kwijlplek in de zetel en het voelt er warm aan... Eigen schuld vrouwtje...

Dag 466 – maandag 7 april

Ik ben de training van zaterdag niet vergeten: voor zijn ontbijt moet Lagun een "assis voor" doen. Het duurt even voordat ik hem in de juiste positie krijg. De oefening is dus echt helemaal vergeten.

Terwijl de lieverd aan het smikkelen is, doe ik het schuifraam naar de tuin dicht. Hij eet rustig verder maar zodra de laatste korrel binnen is, begint hij panisch aan het raam te krabben om de tuin in te kunnen. Zou hij zo een dringende boodschap hebben of beseft ie nu dat hij niet weg kan lopen voor zijn tuigje?

Aan het station doet hij alleszins geen boodschap...

Het is Paasvakantie en het is rustig in de trein. Vroeger zou dat betekend hebben dat Lagun niet onder mijn zitje wil en wil profiteren van de ruimte rondom maar hij gaat moeiteloos in positie liggen.

En hij zal daar zelfs anderhalf uur blijven. Er heeft immers een niet nader verklaard voorval plaatsgevonden in de Noord-Zuidtunnel in Brussel en we zitten uiteindelijk 40 minuten langer in de trein dan normaal. Wanneer het zo een tien minuten na onze normale afstaptijd is, kijkt Lagun me aan vanonder de zetel: “Zouden we nog niet afstappen vrouwtje?” “Dat gaat niet uit een rijdende trein hé liefje”. “Maar de trein rijdt amper...” “Ik weet het schat, ik weet het”. Alle pendelaars zitten te mopperen. En zo ook Lagun. Ja beste NMBS, je hebt nu ook verantwoording af te leggen tegenover het dierenrijk. ;)

Op het werk laat ik Lagun een flos dragen de hele gang van 80 meter door. We moeten drie deuren door en aan elke deur laat hij het ding systematisch vallen en moet ik hem vragen om het terug op te rapen. Maar hij doet het toch. Ooit zal hij wel snappen dat hij niet mag lossen tot ik het hem vraag. Ooit.

De lente is in het land en de vogelpopulatie zwelt dus opnieuw aan. Vroeger zou ik dat geweldig gevonden hebben maar nu met Laguns fixatie op onze gevleugelde vrienden, is het wat minder romantisch. Hij heeft het erg te pakken vandaag. De hele dag speurt hij de tuin af door het raam op zoek naar een vogel en hij neut zolang hij zijn tuigje aan heeft.

Ik verwerk de “assis voor” nu bij alles. Ik moet en zal het er terug in krijgen. Een beetje hard werken zal hem wel afleiden van de vogeltjes hoop ik en dat doen we dan ook: vandaag oefenen we de hele dag door: op kijken, wegroepen van bij het raam, aan de voet stappen zonder leiband voorbij collega’s, houdingen op afstand, ... Het kan niet op vandaag.

Op de terugweg van een van onze leibandloze trips naar de keuken, maakt Lagun plots rechtsomkeer en stormt hij op een vergaderzaal af waar een internationale conferentie aan de gang is. Hij heeft overduidelijk een heerlijk geurtje opgevangen. Slik. Ik verzamel al mijn krachten om er niet achteraan te gaan en bulder luid door de gang dat ie moet komen. En gelukkig komt ie ook terug. Pfffff

Veilig en wel – en vooral samen – terug aan ons bureau laat ik Lagun wachten in de deuropening met een stay en ga zelf binnen. Ik vraag aan Sarah of ze eens wil proberen om Lagun te lokken. Ik vergeet mijn Franstalige collega natuurlijk te zeggen dat ze noch zijn naam noch het bevel ‘viens’ mag gebruiken om het niet té moeilijk te maken en dat is uiteraard net wat ze wel doet. Toch aarzelt Lagun even voordat ie uit zijn houding breekt. Ik neem het hem niet kwalijk en breng hem gewoon rustig terug in positie. Ik voel dat dit gaat lukken. En jawel hoor. De tweede poging van Sarah blijft vruchteloos. Zodra ze begint te kirren en te lokken, kijkt mijn lieve schat recht naar mij. “Wat moet ik doen vrouwtje?!” Oh hij bibbert bijna uit zijn vachtje maar mijn “flink” verzekert hem dat ie goed bezig is en hij blijft. Ik rek het niet al te lang en ga glunderend terug achter mijn scherm zitten.

’s Avonds onweert het. Het is lang geleden dat we ’t zo zwaar over ons hoofd kregen. Eigenlijk kan ik me niet herinneren of Lagun ooit een echt onweer heeft meegemaakt. Hij zoekt precies wel de bron van dat kabaal en wordt wat onrustig. Maar Bart en ik doen gewoon ons ding verder en dat stelt hem gerust. Het duurt niet lang of hij gaat er bij gaan liggen.

Dag 467 – dinsdag 8 april

Flashback uit een hondencursus die ik enkele jaren geleden volgde samen met Darko: een hond desensibiliseren voor zijn leiband. Darko werd immers te opgewonden bij het zien van zijn leiband waardoor de wandeling al verloren was nog voordat ze begon. Dagenlang heb ik toen met zijn leiband over mijn schouders gedrapeerd rondgelopen. De sukkelaar wist eerst niet waar hij het had maar na verloop van tijd, en eigenlijk niet al te veel tijd, had ie zoiets van “ja ja vrouwtje, je doet maar, ik geef het op en ik zie het wel wanneer je wil gaan wandelen met mij en wanneer je mijn precious gewoon als sieraad gebruikt...” Ik vraag me af of dit ook zou kunnen werken voor Lagun. Als ik nu eens zijn tuigje de hele tijd in de buurt houdt zonder dat ie weet wanneer het aan moet en wanneer niet, zullen de dagen van achterna jagen met het tuigje dan voorbij zijn? Of zal hij gek worden van de stress? Ik wil het erop wagen. Veel meer stress door het ding dan nu kan hij volgens mij niet meer krijgen. Ik breng het tuigje in huis en Lagun vlucht ogenblikkelijk naar buiten. Ik laat hem doen, doe het schuifraam dicht en installeer me achter mijn computer om te beginnen werken. Na een uur vraagt ie om terug binnen te mogen, zijn tuig hangt in het zicht. Hij krijgt het in de mot terwijl hij in de deuropening staat en maakt rechtsomkeer. Drie pogingen zal hij uiteindelijk nodig hebben om binnen te durven komen. Ik gun hem alle tijd van de wereld.

Echt rustig wordt de lieverd niet in de buurt van het tuig maar hij durft er intussen wel al omtrent komen. En 's avonds is het dan zo ver; nu doe ik het hem wel aan op een onverwacht moment. Hij verkrampst volledig maar blijft staan. We gaan op bezoek bij oma en tante. Hun rotverwende ongemanierde Maltezer Kai is geen andere honden gewoon en valt zeer hevig uit naar Lagun. Mijn lieverd bekijkt het kleine grut even met een blik van “jongen, één poot op jou en je bent verleden tijd” maar Kai geeft niet af. Voortdurend bijt ie in Laguns poot, keft ie in zijn oren en probeert hij hem te bespringen. Op den duur breekt ook Laguns veer en Lagun grolt vervaarlijk terug. Kai schrikt zich te pletter en gaat schuilen achter de benen van zijn vrouwtje maar laat geen seconde na om te blijven grollen. Wat een doordouwer. Pfjew. Chapeau Lagun dat je hem niet als snackje hebt verorberd. Ik had het niet kunnen laten in jouw plaats...

Lang blijven we niet. Lagun passeert op de terugweg nog even door de tuin om een paar cadeautjes achter te laten voor Kai en ziet er enorm tevreden uit met zichzelf. ☺